

Ο ΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΒΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ

(ΕΠΙΚΟΠΟΥ ΑΧΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ)

Πρώτον: Γιατί η πίστη μας είναι φως. Ο Χριστός είπε: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου». Το φως της κανδήλας μας θυμίζει το φως, με το οποίο ο Χριστός καταυγάζει τις ψυχές μας.

Δεύτερον: Για να μας θυμίζει, ότι και η ζωή μας πρέπει να είναι φωτεινή σαν των αγίων, δηλαδή των ανθρώπων, που ο Απόστολος Παύλος τους ονομάζει «τέκνα φωτός».

Τρίτον: Για να είναι έλεγχος στα σκοτεινά μας έργα και στις κακές μας ενθυμήσεις και επιθυμίες. Και έτσι να τα επαναφέρει όλα στο δρόμο του φωτός του αγίου Ευαγγελίου. Για να λάμψει «το φως ημών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως είδωσιν ημών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον Πατέρα ημών τον εν τοις ουρανοίς».

Τέταρτον: Είναι μια μικρή δική μας θυσία, σημείο και δείγμα της ευγνωμοσύνης και της αγάπης, που οφείλουμε στο Θεό για τη μεγάλη θυσία που έκαμε για μας. Με αυτήν και με την προσευχή μας, τον ευχαριστούμε για τη ζωή, για τη σωτηρία και για όλα όσα μας χαρίζει η θεϊκή και άπειρη αγάπη του.

Πέμπτον: Για να είναι φόβητρο στις δυνάμεις του σκότους, που μας επιτίθενται με ιδιαίτερη πονηρία πριν και κατά την ώρα της προσευχής και θέλουν να απομακρύνουν τη σκέψη μας από το Θεό. Οι δαίμονες αγαπούν το σκοτάδι και τρέμουν το φως; Και του Χριστού κι εκείνων που αγαπούν τον Χριστό.

Έκτον: Για να μας παρακινεί σε αυτοθυσία. Όπως δηλαδή με το λάδι καίγεται στο καντήλι το φυτίλι, έτσι και το δικό μας θέλημα να καίγεται με τη φλόγα της αγάπης για τον Χριστό και να υποτάσσεται πάντοτε στο θέλημα του Θεού.

Έβδομον: Για να μάθωμε ότι: Όπως δεν ανάβει το καντήλι χωρίς τα δικά μας χέρια, έτσι και το εσωτερικό καντήλι της καρδιάς μας δεν ανάβει χωρίς τα χέρια του Θεού. Οι κόποι των αρετών μας είναι η καύσιμη ύλη (το φυτίλι και το λάδι), που για να ανάψουν και να φωτίσουν χρειάζονται το «πυρ» του Αγίου Πνεύματος.

Πηγή: <http://www.ixthis.gr/>